

ELENA FILICHE

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Aș putea spune că am ajuns asistent social oarecum întâmplător. Voiam să devin asistent medical, mă pregăteam pentru asta și am vrut să-mi verific cunoștințele la biologie, pentru că mai era timp până la examenul pentru asistenți medicali. M-am înscris la Facultatea de Filosofie, specializarea Asistență socială în anul 1991, în cadrul Universității Al.I. Cuza Iași, am dat examen și am intrat. Asta se întâmpla în 1991 și nu știam la acel moment ce alegere bună făcusem. Însă am descoperit pe parcurs că a fost cea mai bună decizie.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Deși nu aveam nicio informație despre asistența socială, după admiterea la facultate am decis că acesta e drumul pe care vreau să pornesc. Cu puțin timp de a mă înscrie la facultate, auzisem că specializarea Asistență socială fusese înființată ca și Colegiu în cadrul Universității Al.I. Cuza Iași, fiind transformată în specializare distinctă, de licență, în anul admiterii mele la facultate, 1991, dar nu mă gândeam că va deveni pentru mine calea spre împlinire. Deci, cumva, pentru mine lucrurile s-au aranjat fără să îmi dau seama. Dovadă că în viață, uneori, e bine să ne lăsăm purtați acolo unde va trebui să ajungem, chiar dacă nu face parte din planurile noastre.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Pentru mine a fi asistent social reprezintă deopotrivă profesie, rol, mod de viață, vocație, oportunitate, privilegiu, responsabilitate. Aș îndrăzni să spun că mă identific cu profesia de asistent social, sunt făcută să ajut, totul a decurs firesc, natural, îmi fac meseria cu responsabilitate și plăcere. Asistența socială este cu și despre oameni, iar eu prețuiesc oamenii și aș vrea să le fie mai bine tuturor, fiindcă a fi asistent social înseamnă dedicare, este pasiunea dea dăruii.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Sunt mai multe povești impresionante de viață care m-au marcat. Dar aș aminti povestea unei fete nevăzătoare. Extrem de talentată, tenace și inteligentă, elevă a unei școli speciale, ea absolvit Facultatea de Psihopedagogie Specială și ulterior, Facultatea de Arte, secția Canto. Dar are o dorință uimitoare de a ajuta, de a fi alături de oamenii aflați în situații speciale și acum se pregătește să facă voluntariat în centre.

O altă poveste care m-a marcat este cea a unui băiat care a crescut în sistemul de protecție a copilului, a absolvit studiile universitare, și-a înființat propria afacere, e devenit antreprenor și acum dorește să redea el însuși ceva copiilor din sistemul de protecție. Astfel, a devenit unul dintre donatorii și sponsorii din sistemul de protecție public și privat. Cei doi m-au impresionat prin modul în care au ales să se dezvolte, să se implice și să ajute la rândul lor, cu recunoștință.

De asemenea, m-au impresionat și unii părinți care solicită reintegrarea în familie a copiilor pe care, la un moment dat, au fost nevoiți să îi lase în grija statului. Cu ajutor, ei au făcut eforturi să-și rezolve problemele și după aceea au reușit să își reîntregească familia, prin revenirea acasă a copiilor. Sigur, au fost și multe povești de viață triste și drame trăite de copii în familii, munca pentru ajutorarea copiilor și reechilibrarea emoțională a acestora fiind o reală provocare pentru noi toți și, în mod special, pentru colegii mei din centrele de servicii sociale și nu numai.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Vocația presupune aptitudini, chemare pentru un anumit domeniu, chiar talent așa zice. Cred că vocația ajută și consolidează studiul pentru că înveți cu ușurință și devii curios și interesat de domeniu permanent. Cred că vocația este necesară în munca de asistent social, dar nu și suficientă. Știu că înainte de a susține eu examenul de admitere la facultate, în 1991, primii candidați la asistență socială, în 1990, au dat o probă de interviu vocațional la admitere. Ceea ce cred că nu a fost rău deloc în acea perioadă. Așadar, este o împletire între vocație și studiu. Dar trebuie să primeze vocația.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Asistența socială, în opinia mea, înseamnă grijă, preocupare și ajutor pentru oameni. Înseamnă fii acolo trup și suflet, exact când e nevoie. Pentru că sunt situații în care amânarea poate duce la adevărate drame. De altfel, amânarea și indiferența nu au ce căuta în asistența socială. Aș defini asistența socială prin următoarele versuri ce îi aparțin lui Nichita Stănescu:

”Dacă cineva poate să iubească,
e împărat.

Dacă cineva este iubit,
este infinit

Și dacă există iubire,
din goluri se naște plinul.”

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

O personalitate recunoscută la nivel internațional este Maica Tereza, care, deși nu a fost asistent social, a ajutat comunități întregi, pentru a face bine oamenilor. Îmi vine în minte și Regina Maria, numită în popor ”mama răniților”, recunoscută pentru activitățile de binefacere. Iar dintre personalitățile contemporane, le-aș aminti pe Principesa Margareta și Stefania Magidson, care sunt printre personalitățile pe care le-am cunoscut, le admir și le respect și care își dedică viața activității caritabile în România. Toate sunt un exemplu pentru ceilalți prin altruism, recunoștință și devotament.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Este o întrebare la care m-am gândit și eu pe parcursul carierei mele. Răspunsul este simplu : mi-aș dori să fiu tratată cu atenție și cu respect. De altfel, mereu mă ghidez în acțiunile mele după proverbul ”Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”. În viața profesională și în cea personală eu urmăresc să fiu atentă la nevoile celorlalți, să-i ascult, să încerc să-i înțeleg, să nu-i judec și să-i îndrum și ajut necondiționat. La rândul meu, așa m-aș simți și eu confortabil și în siguranță: să fiu acceptată, înțeleasă și ajutată în situațiile în care aș avea nevoie de sprijinul unui asistent social.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Aș rezuma lecțiile primite în câteva cuvinte care exprimă tot ce poate avea un om mai frumos în ființa lui : iubirea, grija, respectul, voința și determinarea. Asta am învățat de la copiii, tinerii și adulții cu care am interacționat pe parcursul activității mele profesionale, de peste 25 de ani.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

Da, am trăit acest sentiment. Și nu este deloc confortabil să te simți neputincios. Problemele sociale cu care ne confruntăm la un moment dat, dificultățile oamenilor, trăirile lor, sunt complexe și nu au soluții simple sau întotdeauna accesibile. De multe ori ajută lucrul în echipă cu alți profesioniști, din discipline conexe și nu numai. Sentimentul de neputință în munca socială poate fi copleșitor. Cu toții avem nevoie de ajutor .

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Mi-aș dori ca supervizarea profesională să se realizeze autentic, să se "rafineze" la un nivel superior, iar ocupația de Supervisor în servicii sociale să poată fi regăsită și accesibilă cu ușurință în orice instituție care oferă servicii sociale, pentru a dispune oricând, permanent, de un sistem eficient de supervizare.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Mesajul meu pentru cei care urmează să devină asistenți sociali este un îndemn la a completa studiul cu experiența practică. E foarte important ca încă din anii de studiu să facă practică de specialitate printre asistenții sociali sau să facă voluntariat în acest domeniu. I-ar ajuta tare mult. Pentru că, pe lângă cunoștințele de specialitate obținute prin formarea academică, la universitate, deosebit de importante, pe lângă calitățile native și vocație, este necesară și o parte aplicativă, practică, obținută atât pe teren cât și în biroul unui asistent social dispus să-i ajute, să-i îndrume, să-i mentoreze, după caz, pentru a dobândi noi abilități, cunoștințe și modalități de înțelegere. Sunt experiențe de învățare care nu costă, se pot obține pe perioada studiilor universitare și sunt benefice ambelor părți, și studentului și asistentului social îndrumător.

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

"Nu este vorba despre cât de mult facem, ci mai degrabă despre cât de multă dragoste punem în ceea ce facem" – Maica Tereza